

tól, féltem a naplóm miatt, egyszerűen féltem. *Hagyjanak békén, hagyjanak békén!* Nem tudtam igazán örülni a születésnapomnak sem. *Terror, spiclirendszer*, ezt írtam naplóm-ba a születésnapomon.

A Székely család,

nevezzük őket így, barátunk volt még Horthyék idején, már akkor is szektás kommunisták, Robi náluk bújt az ostrom alatt, náluk is érte a felszabadulás. Esküszik rá, hogy így történt: a lipótvárosi lakásba bejönnek az oroszok, és egyikük megizéli Székelyék nagyobbik lányát, Lilit. Robi lapul a sarokban, az ágyban folyik a nyögdecseles, nyikorognak a matracok. Egyszerre nyílik az ajtó, és megjelenik Székely papa, kezében gyertyával, lábánál a kutyájuk. „Mi van itt?” – kérdezi. Az orosz dühösen ordít valamit, de nem hagyja abba a munkát, majd, tovább működve Lili két lába közt, előkapja revolverét, és három golyót ereszt a falba, az ajtó fölé. Székely papa egy pillanat alatt eltűnik. Robi egy hét múlva újra ellátogat Székelyékhez. Az ajtó fölött három odaragasztott papír *vörös csillag* takarja a három revolverlövés nyomát a falban.

Jucó meg ezt mesélte:

még a háború előtt történt a Szondy utcában. Jucó látja, hogy egy férfi kiugrik a kocsmából, fut, nyomában egy kiabáló nő; az egész utca őket figyeli; a férfi felugrik egy taxi lépcsőjére, ott lóg, amikor a taxi elindul. A nő – már középkorú, de elkecsereedésében erős – fut mellettük, lépést tart az autóval; és akkor a férfi az autó lépcsőjéről mellbe rúgja a futó nőt. – Zokogni kezdtem – mondta Jucó –, majdnem rosszul lettem. 1945-ben azt mondtam: jöhet még rosszabb, de a tehetetlenségnek ezt a szörnyű érzését már nem érezhetem újra. És most érzem.

(Folytatása következik.)

Kukorelly Endre

NÉGY NAP

(96 06 20)

Nem is hogy föl kell adni, mert
hova föl, egy
sehogy se vagy alig őrzött helyet.
Nagy szemekkel csodálkozik
az ember valaki mások helyett.

Nem hogy már marhára elég,
hogy egy ilyen vacak rossz helyen áll.
Ugyan, mi ég
el és mi nem. Minden szalámis
nem túl száraz szendvicseket kajál.

Én elég jól érzem magam
hazafelé, és elfelé hazul
ról. Egy kicsit sajog, mert úgy
ragad. Nem tré
fa. Nem. Egyszer ragad, egyszer lazább.

(96 06 21)

Itt lassan
mindig ősz van.
Nem baj. Elég szép.
Nincs is túl hideg.
Tegnap hazafelé
az eső úgy esett,
bele minden kinyílt
dologba, hogy
nem hagytam nyitva semmit.
Nem volt kinyitva, csak
ami beföd. Amit
előtte még,
még vagy már
jól bezártam.

(96 06 22)

Ma jobban múlt,
gyorsabban lett
a múlt.
Az idő is pocsék.
Pocsék sebes.

Elábrándoz
ni persze
jó elég.
Most kikönyökölök
az ablakon.

A házunk előtt egy
pékféleség.
Kinyit, bezár.
Az jó nagyon,
bár nem túl érdekes.

Ha kinyit, pékszagú,
kalácsszagú,
és reggel nem zörög,
és nincs több svábbogár,
ha tönkrejut.

De nem megy tönkre sem
mi csak fogalmazunk.
Csak így fogal
mazok. Nincs idő, csak
lefut.

(96 06 23)

A legjobb az, ha
egészen kiszállsz,
s leülsz egy nem
valami szép helyen.
Elég hideg
legyen, elég hideg.
A legjobb volna fázni.
Legjobb, ha fázol.

Esne, de nem nagyon.
Nagyon nem is
lehetne ezt vagy azt.
Ráérni sem.
Szerinted ez így,
nem?, ez túl komor?
Nem túl komor? Nem lett
így túl komor magától?

Horváth Elemér

AZ ATYA

én francesco di pietro di bernardone
gazdag előkelő és fiatal
őszintén élveztem az életet
az aranyifjúét
ma úgy is mondhatnám
az osztályhelyzetem kötelezett
tehát a legújabb divat
a legdrágább ékszer
és természetesen
francia társalgás
miért is szapult az apám
hogy léhűtő vagyok ma sem tudom
de egy nap csordultig telt a pohár